

[Schmidt.]

Affærer, baade Affæren i Højer og Affæren med Drengene i Tønder, er der sket forskellige Indberetninger, og det kan bevises, at Politimesteren i disse har udbredt sig om de enkelte Personers private Forhold paa en ret fornærmende Maade og paa en Maade, som ikke tjener Sagens Behandling, og i Sagen med Drengeforbundet forelægger Politimesteren et Aktstykke, som er taget ud af en privat Brevkasse, og paa en ganske rolig Forespørgsel om, hvorledes Politimesteren kommer i Besiddelse af dette Aktstykke, svarer han offentligt med fornærmende Udtalelser mod os, Befolkningen, men renser sig ikke og giver ingen Forklaring. Og da Dommen i Højersagen er faldet og Manden, der har faaet denne meget haarde Dom, der dømmer ham fra Embede og Pension og borgerlig Ære, beder om at maatte afsone sin Straf i Haderslev og ikke i Tønder, og dette allerede var bevilget fra andre Sider, nægtede Politimesteren det, og man fik mildest talt det Indtryk, at han havde en Glæde af at plage sit Offer. Det Indtryk gør det dernede. Alle disse Ting gør det ønskeligt, at der sker noget, og det ikke blot mod den anklagede, der har forset sig, der paa en ubehersket Maade er traadt en Politieembedsmand for nær — det er maaske ikke mere, end hvad man har oplevet Mage til mange Steder, men nu er hele hans Liv spoleret. Vi mener, at hele denne Sag trænger til at tages op igen, netop fordi den offentlige Anklage har været i Hænderne paa en Mand, der ikke var egnet til at varetage den, for det har megen Betydning for Bedømmelsen af en saadan Sag, om man kan se behersket paa den eller ikke. Netop i denne Sag er der mange Ting, der slet ikke er klart oplyst og muligvis ikke kan blive klart oplyst, saaledes at meget beror paa Udsagn, vistnok ogsaa den offentlige Anklagers Udsagn, og paa hele den Maade, han behandler Sagen paa, og vi kan ikke se, at Sagen har været i gode Hænder, at den har været i Hænderne paa en Mand, der havde Evne til at behandle den. Jeg har al Grund til at sige dette her, fordi det i denne Sag drejer sig om en Menneskeskæbne, om en Mand, der nu er ruineret, og jeg maa tilføje, at vi forstaaer ikke de Retsbegreber, der her har gjort sig gældende.

Vi forstaaer saa godt, at man griber ind for at værne Statens Autoritet; men vi vil, at det sker ligelig til alle Sider, og at der skal være Forhold mellem de Delikter, der straffes her, og dem, der straffes der. Det kan være, der danner sig Tradition, og at der danner sig forskellige Retsbegreber i de forskellige Samfund; men naar vi saa oplever dernede, at en Amtslæge netop ogsaa i Nordslesvig bliver anklaget mindst 20 Gange for Forseelser paa det sædelige Omraade, endelig bliver suspenderet og derefter først bliver idømt en Bøde paa 400 Kr., men saa bliver fritaget og derefter rolig kan blive siddende i sit Embede, saa taler hele Befolkningen om, hvorledes det kan lade sig gøre, medens en anden Mand, der i Fuldskab har forset sig, dømmes, saa det ødelægger hele hans Liv. Eller hvad skal vi sige, naar vi stadig oplever, at en Mand atter og atter kan gøre sig skyldig i Bedrageri paa den værste Maade, men naar Manden har Evne til at ordne det eller har gode Venner til at ordne det, saa slipper han for Straf; eller naar vi oplever, at en Mand kan true en Embedsmand med et Gevær og kan klare det med en Pengebøde, medens denne Mand her, der maaske har traadt Politimesteren paa Foden eller stødt lidt til ham eller brugt nogle upassende Ord, mister sin Stilling, sin Pension, sin Ære, alt? Saadan ligger Forholdet. Vi kan ikke forhindre, og det er ogsaa helt naturligt, at Befolkningen sammenligner og ikke kan forstaa dette, derfor beder jeg om, at denne Sag maa blive taget op igen, især da Børnenes Forældre i fuldkommen Enighed og Befolkningen med sine tyske Repræsentanter i fuldkommen Enighed erklærer, at de ønsker deres Lærer tilbage efter udstaaet Straf. Blandt disse er ogsaa Præsten, en i tyske Kredse meget anset Mand, og jeg tager absolut ikke fejl, naar jeg siger, at han nyder den største Anseelse ogsaa i den danske Menighed; han var forbitret over den Behandling, som denne Lærer fik, en Lærer, som gælder for en af de allerdygtigste, vi har, ikke blot som Lærer, men ogsaa som Opdrager. Men man vilde statuere et Eksempel, og det gjorde man. Det kan man virkelig kalde at statuere et Eksempel.

Jeg vil bede om, at der kan blive skaffet Mulighed for at tage denne Sag op igen og revidere den, især de Konsekvenser,